

РЕШЕНИЕ

№ 6231

гр. София, 26.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав,
в публично заседание на 12.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Татяна Жилова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **975** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 195б от Закона за водите (ЗВ) и с чл. 166 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).
Образувано е по жалба на „Напоителни системи“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], против Акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) № 11/12.01.2022г., издаден от директора на Б. дирекция „И. район“ (БДИБР) - [населено място], с който на основание чл. 195б, ал. 1 и 2 във вр. с чл. 194, ал. 1, т. 1, б. „а“ и чл. 194, ал. 2 от ЗВ е установено по основание и размер задължение на „Напоителни системи“ ЕАД, представляващо дължима такса за водовземане по разрешително № 0771/22.02.2002 г., издадено от Директора на БДИБР, и на осн. §9 ПЗР на ЗВ, за периода 01.01.2020г. – 31.12.2020 г., в размер: главница – 23 491,00 лв., ведно с дължимата лихва за периода от 16.02.2021г. до 12.01.2022г. в размер на 2 160,04 лв. и законната лихва след този период до датата на плащане на главницата.

Жалбоподателят „Напоителни системи“ ЕАД обжалва АУПДВ като издаден при съществено нарушение на процесуалните правила и при съществено нарушение на материалноправните разпоредби. Твърди, че актът не отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК, тъй като не е мотивиран – не съдържа фактически и правни основания за издаването му. Сочи, че при проверката не е присъствал служител на дружеството и констативният акт не е подписан от представляващия дружеството. В съдебно заседание жалбата се поддържа от юрисконсулт А. П.. Претендира отмяна на административния акт и заплащане на съдебните разноски.

Ответникът – Директорът на Б. дирекция „И. район“ - [населено място], чрез процесуалния си представител юрисконсулт Неделя Г., оспорва жалбата. Сочи, че АУПДВ е издаден въз основа на декларираните от жалбоподателя данни и не се установява различна фактическа обстановка. Претендира юрисконсултско възграждение.

Съдът приема за установено:

Жалбата е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Установени факти:

„Напоителни системи“ ЕАД притежава Разрешително за водоползване № 0771/22.02.2002 г., издадено от Министъра на околната среда и водите за клон на дружеството в [населено място]. Разрешителното е за воден обект: водохващане „Бент М.“ на река М., северно от [населено място], [община], област П., с лимит на ползваната вода до 8,4 млн. куб. м. годишно, с цел на водоползването: напояване на 16287 дка поливни площи през месеците април, май, юни, юли, август, септември и октомври.

В разрешителното е посочено, че като измервателно устройство в укрепен участък на довеждащия канал е монтирана водомерна рейка. Разрешително за водоползване е със срок до 22.02.2006г. Сроикът на разрешителното е продължен с Решение № РР-1408/23.01.2012 г., издадено от директора на БДИБР, което е с краен срок 22.02.2017 г. По делото не се твърди и не са ангажирани доказателства, че срокът на действие на разрешителното е подновен след 22.02.2017г., но доколкото страните не спорят по този факт, съдът приема, че водоползването е продължило при същите условия и през периода 01.01.2020г. – 31.12.2020 г

В разрешителното е посочено, че за правото на водоползване се заплащат такси в размер, определен в съответствие с чл. 2, ал. 1 и 2 – Раздел I от „Тарифа за таксите за правото на водоползване и/или разрешено ползване на воден обект“ (ПМС № 154/2000 г., обн. ДВ бр. 65/2000 г., изм. и доп. бр. 97/2001 г. и ПМС № 23/02.02.2004 г., обн. ДВ бр. 11/2004 г.) за напояване, за действителната категория на повърхностните води.

С Декларация по чл. 194б от ЗВ изпълнителният директор на „Напоителни системи“ ЕАД, е посочил иззето количество за периода 01.01.2020г. – 31.12.2020г 13 900 000 куб.м. Деклариран е коригиращ коефициент за отнет обем вода, който е по-голям от обема вода, изчислен по съответните норми за водопотребление. Декларирана е дължимата такса в размер на 23 491,00 лева.

На 06.04.2021г. е била извършена проверка от Е. Н. П. на длъжност младши експерт в дирекция „Контрол“ при БД И. – [населено място], обективирана в Констативен протокол № ПВЗ-245/06.04.2021 г., при която са били определени дължими суми от „Напоителни системи“ ЕАД за такси за водовземане за периода 01.01.2020г. – 31.12.2020 г в размер на 23 491,00 лв. при цена 0,0013 лв./куб.м. и коефициент 1,3 съгласно Тарифата от 2017 г.

Констативният протокол е връчен на жалбоподателя с Писмо изх. № ПО-02-135/09.06.202г. Със същото писмо, изпратено на основание чл. 195б, ал. 2, т. 3 от ЗВ, жалбоподателят е поканен доброволно да заплати дължимата сума.

Дружеството е уведомено, че при неспазване на 7-дневния срок за доброволно изпълнение, ще се предприемат действия за принудително събиране заедно с лихви и разноски от НАП по реда на ДОПК. На жалбоподателя е указана възможността да се яви в БДИБР, за да се запознае със събраните доказателства в административното производство по установяването на публичното задължение и му е дадена възможност да ангажира доказателства. Писмото, видно от известие за доставяне, е получено на 10.06.2021 г. Към датата на издаване на процесния АУПДВ, дружеството не се е възползвало от дадените му на основание чл. 34 от АПК права, не е направило възражение срещу определената от административния орган такса и не е внасяло суми по сметка на БДИБР за заплащане на дължимите такси за периода.

Производството е приключило с постановяване на оспорения АУПДВ № 11/12.01.2022г.

В съдебното производство жалбоподателят, въпреки изрично указаната му доказателствена тежест и дадената му възможност, не ангажира доказателства във връзка с критериите за определяне на нормите на водопотребление по чл.3, ал.1 и ал.2 от Наредбата за нормите за водопотребление – хидромелиоративен район в съответната агроклиматична група, видове култури, напоявана площ, вид напояване, данни за количеството валежи през отчетния период.

Правни изводи:

1. Оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган в кръга на предоставените му правомощия по чл. 195б от ЗВ във връзка с чл. 195а, ал. 1 такси от същия закон.

2. Спазени са изискванията за форма и съдържание на акта, издаден въз основа на подадената декларация. Мотиви се съдържат както в самия акт, така и в приложените писмени доказателства към административната преписка и по-конкретно в констативния протокол. Актът е мотивиран в достатъчна степен, за да може да се установи волята на органа и жалбоподателят да разбере фактическите и правните основания за издаването му. При издаването му са спазени специалните административнопроизводствени правила по ЗВ, като е съставен констативен протокол и на жалбоподателя е предоставена възможност за доброволно заплащане на задълженията, както и за представяне на възражения по започналото административно производство.

3. Не се установява допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Срокът за издаване на акта и за връчването му са инструктивни, а не преклузивни, следователно неспазването им не може да обоснове съществено нарушение. Констативният акт е редовно връчен на дружеството, което е имало възможност да оспори констатациите, включително и след връчването на поканата за доброволно изпълнение. Съдът споделя разбирането, че съществено е само това процесуално нарушение, което влияе пряко при формиране на волята на административния орган или ограничава правото на защита и на участие в производството на засегнатото лице, съответно влияе пряко на крайния резултат. Неоснователни са доводите на жалбоподателя за нарушаване на правото му на защита, тъй като с констативния акт не са установени обстоятелства, различни от

декларираните от жалбоподателя. С разпоредбата на чл. 194б от ЗВ (приложимата редакция ДВ, бр. 61/2010 г.) е въведено задължение за титулярите на разрешителни, ежегодно към 31 януари на следващата година да представят информация за изчисляване на дължимата такса по образец, утвърден от министъра на околната среда и водите и обявен на интернет страниците на басейновите дирекции и на Министерството на околната среда и водите. Образецът по ал. 1 съдържа данните съгласно тарифата по чл. 194, ал. 6 от ЗВ, въз основа на които се изчислява таксата. По подадената декларация директорът на басейнова дирекция извършва проверка за съответствие на информацията с резултатите от собствения мониторинг, показанията на измервателните устройства и/или с резултатите от извършения през годината контрол. Когато в декларацията се установят несъответствия с информацията по ал. 3, които засягат основата и размера на определената такса, директорът на басейновата дирекция издава АУПДВ, с който се коригира декларацията (чл. 194б, ал. 4 от ЗВ, редакция ДВ, бр. 98/2018 г.) В случая при извършената проверка по реда на чл. 194б, ал. 3 от ЗВ на данните в декларацията за отчетения период е установено съответствие между декларираното от жалбоподателя и установеното от ответника. Количеството изразходвани водни маси през 2020 г., посочени в оспорения акт, съответстват на посочените в декларацията на дружеството по чл. 194б от ЗВ за съответния период. Поради тази причина органът е изчислил размера на дължимата такса за водовземане, на основание данните от представената декларация по чл. 194б от ЗВ, за което е уведомял дружеството, като му е предоставил срок за доброволно плащане. В случая няма основание за отмяна на акта на процесуално основание.

4. Оспореният акт е постановен в съответствие с приложимите материалноправни норми. Тъй като разрешителното е с изтекъл срок на действие, то ползването на водите е без основание. В този случай приложение намира §9 от ПЗР на ЗВ, съгласно който когато използването на водите се осъществява на основата на издадени разрешителни или без основание, лицето, използващо водите, дължи заплащане на таксите, предвидени в този закон, считано от влизането в сила на тарифите, предвидени от този закон, независимо от етапа, на който се намира процедурата за издаване или преоформяне на разрешителното му.

Безспорно се установява, че жалбоподателят е ползвал повърхностни води за напояване на земеделски култури, за което дължи заплащане на такса на основание чл. 194, ал. 1 от ЗВ, определена в размерите и по реда на Тарифа за таксите за правото на водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 383 от 29.12.2016 г., в сила от 01.01.2017 г., обн. ДВ бр. 2/06.01.2017 г., в сила от 01.01.2017 г. Тази такса се определя на базата на отчетения обем вода и съответните норми за водопотребление, определени в Наредбата за нормите за водопотребление.

Съгласно чл.11 от Тарифата таксата се изчислява по формулата $T = E \times W$, където: T е размерът на дължимата годишна такса в лева; E - единичният размер на таксата в зависимост от целта, за която ще бъде ползвана отчетената вода, съгласно таблиците по чл. 12 - в лв./куб. м; W - размерът на отчетения годишен воден обем - за повърхностни и подземни води, в куб. м; размерът на разрешения годишен воден обем - за минерални води, в куб. м.

Когато водовземането е за напояване, към единичния размер на таксата се прилагат коригиращи коефициенти в зависимост от отчетеното количество вода съобразно нормите за водопотребление съгласно чл.12, ал.3 от Тарифата, както следва: ако

отнетото количество вода е равно или по-малко от нормативно определеното за съответната агроклиматична зона и съответните култури, се прилага намаляващ коефициент от 0,7; обратно – ако отнетият обем вода е по-голям от нормативно определеното количество, се прилага увеличаващ коефициент 1,3.

В подадената декларация жалбоподателят е декларирал, че използваното количество вода е в по-голям обем от обема по нормите за водопотребление. Това обстоятелство бе потвърдено в настоящото съдебно производство от заключението на експертизата. Налице са фактическите основания за прилагане на утежняващия коефициент 1,3, а не за по-благоприятния коефициент 0,7.

За отчетния период единичният размер на таксата за обществено водоснабдяване за напояване на земеделски култури е 0,0013 лв за кубичен метър вода – чл.12, ал.2, т.3 от Тарифата.

Размерът на таксите е определен на базата на посочените в декларацията по чл. 194б от ЗВ отнет годишен обем и правилно приложен корекционен коефициент за напояване, когато отнетият обем на вода е по-голям от обема вода, изчислен по съответните норми на водопотребление, както следва:

$$13\ 900\ 000\ \text{куб.м.} \cdot 0,0013\ \text{лв.} \cdot 1,3 = 23\ 491,00\ \text{лв.}$$

Не се твърдят и не са доказани извършени плащания от страна на жалбоподателя нито в определения срок за доброволно плащане, нито по-късно, следователно налице са фактическите и правните основания за издаване на АУПДВ.

5. Оспореният акт е съответен на целта на закона

Целта на ЗВ, посочена в чл.1 и в чл.2, е да управлението на водите в интерес на обществото, включително чрез насърчаване на устойчивото използване на водите чрез дългосрочно опазване на наличните водни ресурси. За постигането на тази законова цел законодателят е въвел коригиращи коефициенти, приложими към определения единичен размер на таксата, за да насърчи потребителите да ограничават водоземането до нормативно определените обеми. В случая се установява по-голямо отнето количество вода, поради което правилно и в съответствие с целта на закона единичният размер на таксата е увеличен с коефициента 1,3.

Не са налице основанията по чл.146 от АПК за отмяна на административния акт. По тези съображения жалбата се отхвърля като неоснователна.

Разноски:

При този изход на спора претенцията на ответника за разноски е основателна - чл.143, ал.3 от АПК. Жалбоподателят следва да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, определено на основание чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ във връзка с чл.37 от Закона за правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Напоителни системи“ ЕАД срещу Акт за установяване на публично държавно вземане №11/12.01.2022г., издаден от директора на Б. дирекция

„И. район“.

ОСЪЖДА „Напоителни системи“ ЕАД да заплати на Б. дирекция „И. район“ разноси в размер на 100 (сто) лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба, подадена чрез Административен съд София-град в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: